

OHNISKO

Počítame s vami...

november - december 2016

SLOVO KAZATEĽA
Pánov príchod

SVEDECTVO
Boh dá poznať cestu života

PRE MLÁDEŽ
Nový level - Godzone 2016

Téma
Detstvo Ježiša Krista

Pánov príchod

V čase, keď čítate tento článok, sa veľa hovorí o advente. Advent je latinské slovo znamenajúce „príchod“, očakávanie Božieho Syna. V cirkevnom kalendári sa adventom začína nový rok. V Novej zmluve je niekoľko cudzích slov, ktoré buď zostali nepreložené, alebo sa zámerne ponechali v pôvodine kvôli zdôrazneniu svojho významu, napr.: Abba, Amen, Haleluja, Hosana a Maranatha. Ich význam pokrýva biblické učenie a dôraz, ktoré by nemali chýbať na žiadnej bohoslužbe. Aramejské slovo MARANATHA sa vyskytuje v Biblii len raz (1Kor 16,22b). Zaujímavé je, ako sa prekladá. *Maranatha* znamená: „Pán prichádza.“ *Zatiaľ čo Marana tha* je zvolaním: „Pane, príď!“ *Ale Maran atha* znamená, že „Pán prišiel“. Toto slovo sa začalo používať ako pozdrav v cirkvi, hlavne vtedy, keď cirkev začala trpieť prenasledovaním a veľmi túžila po Pánovom príchode.

Predposledný verš Biblie hovorí o poslednom zasľúbení Pána Ježiša: „Áno, prídem čoskoro.“ A cirkev (tá biblická) odpovedá: „Amen, príď, Pane Ježišu!“ A čo hovorí tá súčasná, ktorej súčasťou sme aj my?!

Znovu si budeme pripomínať prvý príchod Pána Ježiša a Jeho narodenie. A hoci nevieme úplne presne určiť dátum Pánovho narodenia, nič to nemení na skutočnosti, že Jeho príchodom sa nebo sklonilo k nám. Prišiel Immanuel, aby odstránil hriech a s ním všetko, čo bránilo nášmu prístupu k Bohu.

Kto by si to bol kedy pomyslel, ako sa spieva v piesni Little child (Malé dieťa), že raz tam niekde v dialke, narodiť sa mal maličký a nemal vlastne kam... A komu by vôbec napadlo, že syna toho tesára chór anjelov oslávi nad kráľa aj vladára. Z tých detí, čo s ním vyrastali, nikomu

Maranatha

nenapadlo, že by mal za nich zomrieť, že otvorí oči slepým a nasýti hladných. Že oslobodí ľudí z otroctva hriechov a že sa v ňom naplnia prorocktvá o spasení a vzkriesení. A v refréne sa spieva: No, ale ja tomu verím a volám to do všetkých strán, to dieťa je kráľov Kráľ a Pán. Taktiež presne nepoznáme ani dátum druhého Kristovho príchodu, hoci sa ho niekedy snažíme odvodiť od našich pozemských kalendárov. To však nič nemení na fakte, že tí, ku ktorým Ježiš Kristus prišiel a vstúpil do ich srdca, už teraz začali žiť s Ním večne.

Aká je naša túžba po Jeho prítomnosti v našich životoch a zhromaždeniach teraz? Verím tomu, že len Božia prítomnosť v našom strede urobí zázrak: z tmy svetlo, zo slabosti silu a z dočasného večné.

Vo svete je nepokoj, vojny, neistota. Biblia nám nekáže dúfať v ľudí tohto sveta ani v pozemské veci. To všetko nás sklame. Jedinou nádejou je Kristus. On sa má vrátiť na zem po tých, čo Ho milujú. Duch a Nevesta (znovuzrodení ľudia, ktorí sú čisti a spravodliví) volajú: „Príď!“ Zosvetčená cirkev (aj taká je) nevolá nič. Alebo neverbálne hovorí: Ešte nie, ešte si chceme užiť svet. Svetáci dokonca posmešne vravia, že Pán vôbec nepríde. Nevie, aké je volanie Tvojho srdca, milý čitateľ. Dávid v Žalme 42 vyznáva svoju veľkú túžbu po stretnutí s Pánom. Pripodobňuje ju revaniu jeleňa po vode. Lenže nielen naša túžba po Bohu, ale aj tá Pánova po svojej milovanej Neveste je veľká. On sľubuje: „Prídem rýchlo.“ A Duch hovorí – príď. Nevesta hovorí – príď. A ten, čo počuje, nech povie: „Príď!“

Marana tha!

S priáním Božieho požehnania

Luboš Tagaj

ThDr. Vilém Daniel Schneeberger

(28. 5. 1928 – 3. 12. 2006)

B rat Vilém D. Schneeberger, náš dlhoročný superintendent a priateľ mnohých z nás, bol odvolaný z čiasnosti do večnosti pred desiatimi rokmi. Do práce v ECM sa zapojil medzi mládežou v čase duchovného prebudenia po druhej svetovej vojne. Počul Boží hlas, ktorý ho povolal do kazateľskej služby, a rozhodol sa pre štúdium teológie na Komenského evanjelickej bohosloveckej fakulte v Prahe. Na diakona bol ordinovaný v roku 1956, na staršieho o rok neskôr. Slúžil ako kazateľ v Prahe 2 a v Jablonci nad Nisou. V rokoch 1968 – 1989 vykonával úrad superintendenta Evanjelickej cirkvi metodistickej v Československu. Následne pôsobil desať rokov ako kazateľ zboru v Prahe-Strašniciach. Po odchode do dôchodku prekladal a teologicky tvoril až do konca života. Vďačíme mu za bohatý materiál zo života a diela Johna Wesleyho aj za iné metodistické pramene. Už v roku 1972 získal na Husovej československej bohosloveckej fakulte doktorát teológie po úspešnej obhajobe dizertačnej práce s názvom *Teologické korene Wesleyho sociálneho akcentu*.

Ako superintendent Evanjelickej cirkvi metodistickej (1968 – 1989) zaviedol pravidelné stretnutia kazateľov, v rámci ktorých sa okrem riešenia pastoračných záležitostí vždy konali aj odborné prednášky. Spolu s kazateľom V. A. Žákom pripravili študijný plán Konferenčného študijného kurzu na vzdelávanie laikov. Pre študentov teológie na bohosloveckých fakultách pripravil v sedemdesiatych rokoch sériu lektorátnych cvičení z metodizmu. Po zmene politických pomerov sa podieľal na tvorbe a realizácii nového systému cirkevného vzdelávania.

V. D. Schneeberger dosiahol medzinárodné uznanie najmä v oblasti bádania o anglickom

reformnom duchovnom Johnovi Wesley. Zároveň si získal rešpekt ako múdry „diplomat Božích vecí“ i ako láskavý vedúci spolupracovníkov, ktorým pripomínal, že úlohou metodistov je evanjelizácia a budovanie spoločenstva veriacich s dôrazom na lásku konajúcu skrze vieru.

Keď sa prvýkrát objavili známky vážnej choroby v roku 2002, napísal nám okrem iného: „...*Bůh daroval Věře i mně takový pokoj v této věci, že jsme sami až udiveni. Musím vyznat, že se nehrozím toho, co bude, protože vím, že jsem cele v Boží ruce. A tato jistota sílí den ze dne. Naučili jsme se žít z Ducha a nedat na chátrající tělo. Ačkoli ten zevnitřní člověk náš ruší se, avšak ten vnitřní obnovuje se den ode dne, jak to vyjádřili králčítí (2K 4,16). A jak dál? Jsem přesvědčen, že si mne zde Bůh ponechá tak dlouho, jak mne bude potřebovat. Modleme se proto dále za to, abych mohl splnit jeho záměry a abych necouvl pro slabost těla. V nemocnici jsem zjistil, že se otevřely nesmírné možnosti svědectví. Mohl jsem nejen mluvit se spolupacienty a modlit se za ně, ale také s personálem a lékaři. Myslím, že byli dosti udiveni, když jsem jim řekl, že se nebojím budoucnosti, a oni zjistili, že se nehrouťm pod tíhou diagnózy. Zde se otvírá nesmírné pole pro svědectví o křesťanské naději v tomto světě, který žádnou takovou naději nezná. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu.*“ (Ř 14,8)

V čase, keď sa priblížil záver jeho života, napísal v roku 2006 do časopisu Brána: „*Když lékařské vyšetření potvrdilo, že se jedná o rakovinu, dal Bůh mé manželce a mně hluboký pokoj a ujištění, že jsem cele v jeho ruce. Znovu jsem pochopil, že Bůh mi vyměřil počet dnů na této zemi a že zde nebudu ani o den déle nebo méně a že po uplynutí těchto dnů se navrátím k němu. Toto očekávání na setkání s ním mi nově otevřelo pohled k naději, s níž je Advent spojen.*“

Pavel Procházka

Dotyk neba

Nepovšimnuté, deti bez nádeje, bez budúcnosti – takto by sa dalo opísať každé z dievčat v ukrajinských detských domovoch.

Drahé, veľmi milované, vyslobodené – za také ich považuje náš nebeský Otec. V Jeho očiach máme všetky veľkú cenu. Sme spravodlivé, sväté, vykúpené, tvorivé a schopné naplniť Jeho plány.

V lete sa v domove pre mládež niekoľko dievčat rozhodlo pre Pána Boha. Keď nás jedna chorá slečna požiadala o modlitbu, poprosila som Evu, aby sa za ňu ona pomodlila. Držali sme sa za ruky, objali sme Mariku a modlili sme sa za jej uzdravenie. Spievali sme, učili sme dievčatá naspamäť 16. verš z 3. kapitoly Evanjelia podľa Jána, v ktorom mali doplniť svoje meno, a rozprávali biblické príbehy. S Veronikou sme im hovorili, že ich Pán Boh predivne utvoril v živote matky a veľmi ich miluje. V drevenom altánku uprostred dvora sa nás zišlo asi pätnásť. Mladšie dievčatá hlasitým spevom a modlitbami predbehli tie staršie. Pri odchode nám vychovávateľky ďakovali, že sme ich tak dobre rozveselili. Tešila som sa, že to nebola obyčajná zábava, ale že Pán Boh nás takto potešil.

Najžiadanejší božtek

„Ešte mne, ešte mne, tu na lice!“ Liza, Oľa, Erika, Marianka... a ďalší nás už netrpezlivo očakávali pred hlavným vchodom detského

domova s 80 dievčatami. Stretnutie bolo veľmi búrlivé, avšak krátke; hlavná návšteva bola povolená až v nedeľu. Rešpektovali sme rozhodnutie riaditeľa a zdržiavali sme sa s nimi pri bráne. Vypočuli sme si najnovšie správy, niektorým sme odovzdali oblečenie. Objímaniu nebolo konca a najžiadanejším bol božtek na líčko. Prisľúbili sme im návštevu nasledujúcu nedeľu. Je mi veľmi ľúto, že tak dlho musia čakať na ľudí, ktorí ich majú radi a ktorých majú rady ony.

Melinda a Aňa

V najväčšej izbe sociálneho ústavu sa zišlo pätnásť starších dievčat, Veronikiných priateľiek z detského domova. Pestrý program – piesne, rozhovory a príbeh o tom, ako Pán Ježiš vzkriesil dcéru predstaviteľa synagógy, mali dobrú odozvu. On aj dnes môže kohokoľvek uzdraviť. Modlili sme sa za chorú Melindu. Po modlitbe sa cítila potešená a posilnená telesne i duchovne. Telefonovala, že sa jej zlepšil zdravotný stav a bola rýchle prijatá na operáciu, ktorú jej najprv odmietli. Teraz je celkom zdravá.

Aňa prosila o modlitbu, že jej je ťažko na duši. „Po vašej modlitbe a povzbudení sa cítim oveľa lepšie,“ vravela. „Chcem činiť pokánie a prijať Pána Boha do svojho srdca.“ Pri ďalšej návšteve o niekoľko dní sa sama modlila, plakala a odovzdala sa Pánovi Ježišovi. A nielen ona. Aj iných dievčat sa Pán dotýkal. Plakali a prosili Ho, aby ich prijal za svoje dcéry.

Anna G.

foto zo stretnutia žien

Stretnutie žien z 11 krajín

Vpolovici októbra 2016 sa zišli z 11 krajín Centrálnej konferencie strednej a južnej Európy ECM ženy vo vedení služby žien. Tieto konzultácie sa konajú každé štyri roky a podliehajú priamo Centrálnej konferencii vedenej biskupom. Táto oblasť práce má koordinátorku, doteraz spravidla zo Švajčiarska, a štvorčlennú pracovnú skupinu, ktorú v posledných štyroch rokoch viedla naša sestra Svetlana Kómíves-Francisti. Pracovná skupina má na starosti sieťovanie ženských prác v týchto krajinách, predovšetkým však organizovanie konzultácie a seminára. Tej prvej sa zúčastňujú vedúce z jednotlivých krajín, seminára zasa päťčlenná delegácia z každej krajiny.

Tohtoročnú konzultáciu hostili vojvodinské Slovenky na Ústredí ECM v srbskom Kysáci. Hlavnou témou bola duchovná formácia, ktorou nás sprevádzala superintendka Claudia Haslebacher zo Švajčiarska. Prednášky ako aj všetky ostatné aktivity a diskusie sa týkali našej identity jedinečných Božích detí, ktoré sú povolané šíriť Božie kráľovstvo svojimi jedinečnými darmi a svojou osobnosťou. Z tejto ústrednej myšlienky sme sa postupne pozerali na rôzne oblasti nášho života a služby: na vzťahy, prácu v tíme, fungovanie v spoločenstve. Keďže každá z nás je v pozícii vedenia tímu žien, slúžime a organizujeme službu druhým; tieto prednášky boli veľmi cenné a užitočné. Mali sme dostatok času i príležitosti zamýšľať sa nad sebou, nad svojou službou i nad spôsobmi, ako môžeme prispieť k jej zefektívneniu. O týchto témach sme sa rozprávali aj v skupinách rozdelených podľa jazykov: v anglickej, nemeckej a slovenskej skupine. (Slovenskú tvorili Slovenky zo Srbska, Slovenska, Česka a Poľska).

Najvýznamnejším aspektom konzultácie je však popri inšpirujúcom vyučovaní aj nadväzovanie kontaktov, prehľbovanie partnerstiev, zoznámenie sa s prácou v iných krajinách. Počas celej konzultácie sme mali možnosť čítať

správy a prezerať fotografie ostatných, čím sme sa zároveň aj povzbudili a inšpirovali do ďalšej práce. Každá z krajín má svoj osobitý ráz a kultúru, teda aj služba žien/ženám prebieha odlišne. Spája nás však túžba vykonávať službu, do ktorej nás povolal náš Pán: činiť učeníkov Ježiša Krista, milovať druhých a hlásať Božie kráľovstvo. Táto misia sa môže naplniť množstvom spôsobov. Nemôžeme a ani nechceme kopírovať druhých. Naša jednota spočíva v Tom, ktorý nás povolal, a v našom poslaní.

Jednotlivé účastnícke krajiny sú spojené aj v partnerských vzťahoch. Slovenská oblasť má takéto partnerstvo s českými a poľskými ženami. Na tomto stretnutí sme sa dohodli na prehľbení našej spolupráce a komunikácie. Pokúsime sa zariadiť aj vzájomné návštevy väčších akcií, aby sa medzi nami budovala známa metodistická hodnota connexio. Sestrám v zastúpení Čiech a Poľska, ako aj koordinátorky Barbare Bünger som v mene všetkých sestier zo Slovenska odovzdala aj naše šálky s logom SeS3.

Keďže pracovná skupina je v istom zmysle orgánom Centrálnej konferencie, niekoľko hodín sme venovali aj pracovnému zasadnutiu. Venovali sme sa cieľom, kompetenciám koordinátorky i pracovnej skupiny, a mali sme aj voľby na doplnenie dvoch uvoľnených miest v skupine. Výsledkom je tím v zložení: Barbara Bünger (Švajčiarsko), Monika Zuber (Poľsko), Maria Ďurovka-Petraš (Srbsko), Murielle Wilhelm (Švajčiarsko) a Gabriella Kopas (Slovensko).

Z Kysáča sme odchádzali plné dojmov, Božieho slova, krásnych stretnutí, požehnané povestnou pohostinnosťou miestnych sestier a bratov. Najbližší seminár nás čaká o tri roky; verím, že sa jej zúčastní nadšená skupina žien aj zo Slovenska.

Gabriella Kopas

Detstvo Ježiša Krista

(Lk 2,41-52)

Na Vianoce si pripomínáme narodenie Ježiša Krista, no okrem Jeho narodenia nemáme o detstve Pána Ježiša nijakú správu – až z doby, keď mal 12 rokov. Ide o správu z púte rodín do Jeruzalema, aby tam oslávili Pesach. Súčasťou zákona bolo, ako je napísané v knihe Deuteronomium, že všetci židovskí muži mali ísť do domu Božieho – chrámu – aspoň 3-krát ročne. Ex 23,14-17 hovorí, že sa majú ukázať v Božom dome pri príležitosti troch hlavných sviatkov: na sviatok Paschy (Sviatok nekvasených chlebov), na Turíce (Sviatok žatvy) a na Sukkót; teda Sviatok stánkov (sviatok zberu úrody na konci roka). No neskôr, keď sa mnohí Izraeliti rozptýlili do Rímskej ríše, nebolo možné tento príkaz dodržať z dôvodu vzdialenosti. Preto sa uchytila novšia tradícia, že sa izraelský muž dostaví do chrámu najmenej raz za rok počas jedného z týchto sviatkov. Mužom

sa obyčajne stal vo veku 13 rokov, keď prešiel cez obrad a stal sa „synom zmluvy“. Dnes tento obrad židovská obec volá Bar Micva. Najdôležitejším bodom rituálu je prvé vyvolanie nábožensky už spôsobilého chlapca predčítavať z Tóry. Za vhodné sa považovalo, aby chlapci vo veku 11 – 12 rokov prešli prípravou a so svojimi otcami sa na púti do Jeruzalema a do chrámu zoznamovali s požiadavkami židovských zákonov.

V tomto texte čítame, že Jozef išiel spolu so svojou rodinou až do Jeruzalema, aby si tak splnil svoju náboženskú povinnosť na veľkonočné sviatky. Jozef a Mária boli zrejme horliví a takýto trojdňový výlet z Nazareta do Jeruzalema a späť absolvovali každý rok. Je to dosť ďaleko; asi 100 km. Prejsť autom to je dnes maličkosť, ale v Kristových časoch sa chodilo pešo, a bolo to na-

ozaj náročné, najmä keď vezmeme do úvahy aj nebezpečenstvá, ktoré na nich na ceste mohli striehnuť.

Evanjelista Lukáš sa pozastavuje nad rozumnosťou dieťaťa Ježiša, ako „sedí medzi učiteľmi, počúva ich a vypytuje sa. Všetci, čo ho počúvali, boli ohromení jeho rozumnosťou a odpoveďami.“ (Lk 2,46-47) Tu sa dostávame k teologickej zvesti; teda k výpovedi o Bohu a Jeho slove pre nás ľudí: Ježiš ako dvanásťročný prejavuje nevšedný záujem o Božie slovo. To nie je, ani v Ježišovej dobe nebolo bežné. Nastupujúca puberta sa v tomto veku spravidla prejavuje celkom inakšie. Podobne evan-

gelista naznačuje nevšednú, mimoriadnu inteligenciu chlapca Ježiša a fakt, že ho sprevádzala Božia milosť. Zachytávajú to slová, že „bol v obľube u Boha i u ľudí“ (Lk 2,52).

Rodičia sú tu však postavení do inej pozície – *No oni jeho slovu neporozumeli* –. (Lk 2,50) Čomu vlastne neporozumeli? Akému slovu?

Ježiš označil Boha za svojho Otca: „Či ste nevedeli, že sa mám zaoberať tým, čo patrí môjmu Otcovi?“ (Lk 2,49) Touto metaforou sa Ježiš označil za Božieho Syna. A Lukáš tieto slová pre nás zaznamenal, aby sme my porozumeli, napriek tomu, že fyzickí rodičia Ježiša Jeho slovu neporozumeli. Totižto v pravom slova zmysle začala cirkev hovoriť o Ježišomom synovstve až po vzkriesení. Vtedy toto Synovstvo dostalo svoj obsah a stalo sa súčasťou nádeje veriacich v Hospodina a základom ich uctievania Boha. Ježiš je večné Slovo, ktoré sa stalo telom. Ježiš je zviditeľnený Boh, ktorý bol predtým známy zo svojho Slova a z pozorovaní Jeho veľkých skutkov. Toto je zároveň aj pravý dôvod, prečo slávime narodeniny Ježiša Krista: Vianoce.

Celý tento príbeh nepochopenia rodičov sa napokon odohráva v dome Božom – v chráme. Chrám je symbolom Otcovho príbytku. Pán Ježiš je tam, kde je Jeho Otec. V Jeho prítomnosti, odovzdaný Otcovmu plánu. Teraz je pravým Bohom i pravým človekom, vo všetkom nám podobný okrem hriechu. V Božej prítomnosti je Jeho ochrana, Jeho bezpečnosť, naplnenie života. Hriech ho nemôže prekaziť. Hriech si nemá šancu zahrávať s človekom, ktorý žije v Božej blízkosti. Tu máme opäť čosi, čo evan-

gelista chce, aby sme si zapamätali. Skúsme si to aktualizovať. Sme temer na konci roka. Počas uplynulého roka sme prežili veľmi veľa vecí. Možnože niektoré neboli podľa Božej vôle. Ako kresťania sme možno aj zlyhali a nenaplnili to, čo sme vnímali, že je Božou vôľou. Obrazne povedané, odišli sme z Božej prítomnosti, alebo – vybočili sme z priamej cesty vytýčenej Božou vôľou. Ale Ježiš nám v tomto podobný nebol. On vedel, kde má byť. Bol radikálne poslušný svojmu Otcovi. V tom sa od nás odlišoval, i keď telesne sa nám podobal. Reakcia Jeho pozemských rodičov Jozefa a Márie bola zrejme spôsobená tým, že sa stretli v chlapcovi Ježišovi s niečím, na čo neboli zvyknutí a pripravení. Pre rodičov napriek nadprirodzenému počatiu, napriek rôznym podivuhodným javom a udalostiam, ktoré si s údivom vždy znovu aj my na Vianoce pripomínáme, skutočné Ježišovo poslanie im zatiaľ na základe fyzických, telesnými zmyslami poznateľných skutočností, zostalo tajomstvom. Zostalo tajomstvom až do času vzkriesenia a nanebovstúpenia, a prijatia Jeho mesiášstva vierou. Viera je bez fyzických dôkazov, nemôže sa nijako dokazovať, ani zázrakmi (ako sa to robí napr. pri kanonizácii svätých!). Tak to Boh zariadil: veríme bez dôkazov. No Božiu moc sme si môžeme zakusovať. Každý osobne, špecifickým spôsobom v konkrétnych situáciách, ktoré zažívame. Náš Boh je osobný a milujúci, zapodieva sa s nami, a je Immanuel – Boh s nami. To je skutočnou vianočnou radosťou.

Pavel Procházka

Lebo chlapec sa nám narodil, daný je nám syn, na jeho pleciach bude spočívať vláda a jeho meno bude Obdivuhodný radca, Mocný Boh, Večný Otec, Knieža pokoja.

Milí čitatelia,

želáme Vám pokojné Vianoce plné radosti z narodenia Božieho Syna. Do nového roka 2017 Vám v duchu textu z Izaiáša 9,5 prajeme, aby ste každý deň prenechali vládu nad svojím životom Tomu, ktorý je Pánom a Spasiteľom, Nositeľom pokoja a Radcom, na ktorého sa dá spoľahnúť vždy a za každých okolností.

redakčná rada

Dary na Ohnisko

(september – november 2016)

Jednotlivci:

Ján Dikej
Peter Hlavna
Luběna Hroncová
Margita Králová
Elena Tagajová
Jednotlivec zo zboru Sered'

Zbory:

Partizánske 108 eur
Michalovce 55 eur
Petržalka 45 eur

**SPOLU: 268 eur
Ďakujeme!**

Benátky severu – ostrov Karsogarden –. Aj tak sa volá destinácia, kde sa opäť už po 50. raz stretla európska metodistická mládež, resp. jej zástupcovia z rôznych krajín, aby zosumarizovali, zaktivizovali a naplánovali činnosť mladých metodistov po celej Európe. Stretnutie sa konalo v nádhernej metropole Švédska – v Štokholme. Počas štyroch dní rokovaní sme mohli spoznať rôzne aktivity a služby metodistickej cirkvi naprieč Európou. Svoju službu prezentovali Macedónci, naši maďarskí susedia, Nóri; ale aj Švédi, ktorých práca je zaujímavá hlavne tým, že pred pár rokmi sa spojilo niekoľko menších evanjelických cirkví, aby založili jedno spoločenstvo. Ich spolupráca funguje. ☺ Okrem toho sme spoločne vyhodnocovali činnosť jednotlivých zložiek, pracovných skupín, ktoré sa počas uplynulého roka zaoberali napr. utečeneckou krízou. Naplánované sú rôzne zaujímavé aktivity. Do nich sa budú môcť zapojiť aj mladí z našej oblasti, samozrejme, pokiaľ budú mať záujem. Na tento rok bola vytvorená zaujímavá skupina; za cieľ si kladie zlepšiť medzigeneračnú komunikáciu a aktivity v rámci našich metodistických spoločenstiev po celej Európe. Bolo to výnimočné a obohacujúce stretnutie. Je úžasné vidieť rôznorodosť a prepojenie našej cirkvi po celom našom starom kontinente. Boh koná aj v rámci našej cirkvi medzi mladými.

Pablo

Nový level – GODZONE 2016

Godzone tour je kresťanské hudobné turné, ktoré zastrešuje Združenie kresťanských spoločenstiev mládeže. Jeho cieľom je ponúknuť posolstvo evanjelia atraktívnym spôsobom, a spojiť ľudí, ktorým ide o Božie kráľovstvo. Koná sa každoročne, a to nielen vo vybraných slovenských, ale už aj v českých mestách. Godzone tour 2016 sa konal už 8. rok a jednou z jeho zastávok bola aj Bratislava, konkrétne športová hala Elán. Hlavnou témou bolo dosiahnutie nového levelu vo vzťahu s Bohom.

Tak ako mnohí z takmer 4000 mladých, ktorí sa nakoniec Godzone tour 2016 zúčastnili, som aj ja chcela zažiť jeho úžasnú atmosféru i tento rok. Vyskytol sa však problém: nemala som sa naň ako dopraviť. Cesta tam, hoci aj vlakom, by síce nebola príliš komplikovaná, ale naspäť by to bolo už ťažšie, keďže – ako som podľa minulých ročníkov vedela – skôr ako o deviatej by podujatie neskončilo. A to bol veľmi dôležitý faktor, lebo s blížiacou sa polnocou chodí menej a menej vlakov. Našli sme sa hneď dve, ktoré sme veľmi chceli ísť, no stále nebolo nikoho, kto by mal čas a bol by ochotný nás ta odviezť. Keď som si už myslela, že nakoniec všetky plány zrušíme, ozval sa jeden brat z nášho zhromaždenia ochotný nás nielen zobrať autom, ale sa k nám aj pridať. Ani som nedúfala, že by práve on mohol s nami ísť; bola som si takmer istá, že bude musieť byť v tom čase v práci. Keď však spravíte jeden krok k Bohu a vynaložíte námahu byť s Ním, On spraví tie ostatné kroky smerom k vám a postará sa o všetko ostatné. Nakoniec Pán zariadil, že sme mohli do Bratislavy vycestovať spoločne až piati, stretnúť mladých zo zboru Petržalka a užiť si požehnaný čas v Jeho prítomnosti.

Marianna Bučányová

- - - Svedectvá vďaky - - -

Výročie svadby

7. septembra 2016 sme mali so Silviovú výročie, 25 rokov sme manželmi. Ďakujem Bohu aj Silvike za tieto roky. Boli naplnené láskou, vzájomným porozumením, radosťou, ale aj životnými skúškami. Som vďačný nášmu Pánovi, že nám daroval tri úžasné deti, a hlavne za to, že sme v Neho mohli uveriť my aj naše dve dospelé deti. Modlite sa, prosím, za nášho štvorročného Dávidka.

J. Dikej

Božia moc zachraňuje

Pred rokom sa v Trnave konala pouličná evanjelizácia. Mark Bruner vtedy so sebou priviedol aj mladého speváka a rapera. Volal sa Justice Brown a bol z USA. Spolu slúžili aj v iných zboroch, napr. v Gerlachove a v Sládkovičove. Z facebooku sme sa nedávno dozvedeli, že Justice mal v októbri ťažkú haváriu. Písala o tom jeho mama. Išla s ním v aute, keď do nich narazilo väčšie auto a tlačilo ich do priekopy! Justice bol ako mŕtvy, príznaky a silné krvácanie tomu nasvedčovali. Nereagoval na jej krik ani dotyky. Keď vinníci prišli k okienku ich auta, mama kričala a prosila, aby im pomohli, ale oni naskákali do svojho auta a ušli! Neskôr sa zistilo, že títo ľudia boli pod vplyvom drog a auto, ktorým šli, bolo kradnuté! Všetko, čo jeho mama v tej chvíli dokázala, bolo modliť sa: „Kričala som k Bohu a On tam bol. On je vždy s nami!“ Keď prišla záchranka a pozornosť lekárov sa sústredila na ňu, plakala, aby jej zachránili syna. Prosila lekárov, aby sa spolu s ňou zaňho modlili. Bála sa aj kričala, ale položila mu na hlavu svoje ruky a modlila sa. Pomaly na ňu prichádzal pokoj a Justice sa prebral. Lekári i policajti hovorili, že je zázrak, že vôbec obaja prežili. Justice neskôr napísal: „Mama sa za mňa modlila s dôverou, že ma

Boh môže zachrániť.“ Po modlitbe jeden policajt povedal, že prvýkrát verí, že Boh je živý a skutočný! Justice a jeho mama hovoria: Sme šťastní, že žijeme, ale nie je to šťastie. Je to milosť, je to Božia dobrota. Je to Boží zázrak.

Výročia ECM

Tento rok si s vďačnosťou pripomíname okružle výročia v našej cirkvi, napríklad založenie zboru Sered' (90 rokov), 25 rokov Ohniska ako celocirkevného časopisu, 20 rokov práce Inštitútu vzdelávania, 20. výročie založenia zboru v Michalovciach, 10 rokov od slávnostného otvorenia modlitebne vo Veľkých Kapušanoch, 5 rokov misijnej práce v Pezinku.

Zbor Sered' mal dvojdnú d'akovnú slávnosť tento rok v júni. Inštitút vzdelávania vznikol rozhodnutím Výročnej konferencie 2. mája 1996 a pôsobil ako súčasť Evanjelickej cirkvi metodistickej. V roku 2001 získal právnu subjektivitu ako cirkevná organizácia zaregistrovaná na Ministerstve kultúry SR. Činnosť Inštitútu vzdelávania ECM je zameraná na poznávanie Biblie a kresťanstva. Na svoju výučbu zabezpečuje študijné materiály a pomôcky, tiež sprostredkúva lektorov. Časopis Ohnisko vznikol pôvodne ako mesačník bratislavského zboru. Asi o rok neskôr sa stal celocirkevným časopisom. Po niekoľkých rokoch misijnej aktivity vo Veľkých Kapušanoch sa 24. septembra 2006 slávnostne otvorila modlitebňa v zborovom dome. V septembri 2011 sa začala misijná práca v Pezinku, ktorá patrí pod farnosť Trnava.

Vďaka Bohu za všetkých ochotných pracovníkov a dobrovoľníkov, ktorí na Božom diele s láskou pracujú a podporujú ho!

mb

BOH DÁ POZNAŤ CESTU ŽIVOTA

V živote každého človeka sú chvíle, keď sa musí rozhodnúť, či urobí krok, ktorý ho posunie ďalej, alebo ostane z rôznych dôvodov stáť na mieste. Niekedy je jednoduchšie ostať stáť; veď všetko nám vyhovuje, nič nepotrebujeme meniť. Aspoň v tej chvíli nie. U mňa to bol ten prvý prípad. Krok, ktorý znamenal vystúpiť na vodu, do úplného neznáma.

Evanjelická cirkev metodistická (ECM) bola pre mňa ako pre rodenú Martinčanku neznámou. Do Bratislavy som sa však dostala v súvislosti so štúdiom psychológie a tu som sa zoznámila už s mojím terajším manželom. Bol to práve on, ktorý mi povedal, že aj takáto cirkevná denominácia na Slovensku existuje a že je učením blízko Evanjelickej cirkvi a. v. (ECAV), v ktorej som istý čas pôsobila a slúžila. Z našich vzájomných rozhovorov som sa o nej dozvedala všetko pre mňa potrebné, a keďže v nej pôsobil ako pomocný duchovný, mala som to „z prvej ruky“. Po istom čase sa náš vzťah prehlboval a obaja sme cítili, že nás Boh k sebe priviedol, aby sme si nielen vzájomne pomáhali a slúžili. Spoločne s Božou pomocou sme sa rozhodli, že sa vydáme na cestu: cestu kazateľa a jeho rodiny.

A vtedy prišla tá otázka. Budem aj ja metodistkou? Neostanem pri tom, na čo som bola zvyknutá a v čom som existovala takmer sedem rokov odvtedy, čo som svoj život odovzdala Bohu? Veď mne bolo dobre. Nemala som „pociť“, že sa potrebujem niekam posunúť a už vôbec ani presunúť. A prečo by som vlastne mala začať inak, keď som vo svojom duchovnom živote nevidela žiadny problém?! Dnes viem, že nevidieť žiadnu chybu je ten najväčší problém. Nepočúvať jasne Boží hlas, ktorý ma v tom období vyslovene „prenasledoval“, kde som sa pohla. Urob ten krok, urob – neustále mi chodilo myslou. Moja viera bola zafixovaná na tradícii a moje presvedčenie, že tá „moja cirkev“ je jediná. Nebolo to jednoduché, pretože

hoci som vedela, že mám vykročiť, napadali mi aj myšlienky proti tomuto kroku.

Po neľahkom modlitebnom zápase som s pomocou Božou vykročila. V zbere Bratislava-Staré Mesto som si našla novú duchovnú rodinu. Zújem, lásku, prijatie. Bola som milo prekvapená, ako sa Boh postaral o moje pochybnosti. Stala som sa vyznávajúcou členkou ECM. Postupom času som vnímala, ako sa vo mne názor na vieru a vzťah s Bohom typu „tak to má byť“ úplne mení. „Vyrástla“ som, mala som v tom pokoj. Boží dotyk a Jeho požehnanie, ktoré som prijímala a prijímam, je tou najväčšou odmenou.

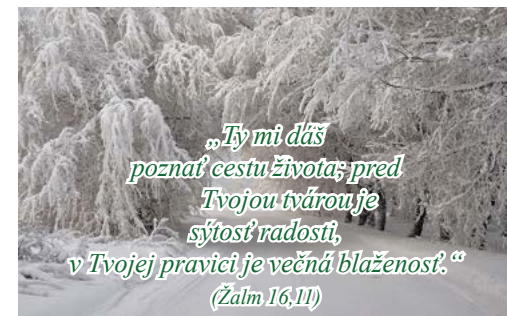
Vnímam, že moje rozhodnutie bolo správne, podľa Božej vôle. Hlavne kvôli mne samotnej. Ak sa chce človek niekam dostať, nie vždy to pôjde stlačením tlačidla vo vnútri výťahu. Často musíme po schodoch. Náročných, vysokých, možno aj na prvý pohľad nezdolateľných. Ale nemusíme sa báť. Boh je sila. Nekonečná láska, ktorá vždy počuje svojich verných, vedie ich po cestách, kde sú kaluže, jamy i tie schody. Boh chce, aby sa z nás stali osobnosti. Nenechá nám na nebi odkaz, ktorý by sme si jednoducho prečítali. Vyučuje nás denne vo svojej škole. Vedie nás usilovne deň čo deň. Ak to aj možno práve necítíme, nie je pravda, že Boh nekoná. Koná. Vzťah s Bohom sa predsa nezakladá na prežívaní niečoho, aj keď to nás tak často utvrdzuje v Jeho blízkosti. Vzťah s Ním sa odvíja od Jeho prisľúbenia. Nestojí a nepadá na našich obmedzených možnostiach. A v tom je tá milosť. Boh miluje, lebo chce. Lebo Mu každý stojí za ranné prebudenie i večerné odprevadenie na nočný odpočinok. Zložme na Neho všetko, postará sa o nás.

Záverom chcem povedať, že som Bohu nesmierna vďačná za zbor ECM BA-Staré Mesto, v ktorom môžeme s manželom slúžiť; za starosti, ktoré z toho vyplývajú, ale prinášajú radosť. Za možnosť vidieť v sebe i v druhých túžbu rásť v Kristovi, za nové priateľstvá, za

bratov a sestry, s ktorými spoločne kráčame do nebeského kráľovstva. Za nový začiatok, za ďalší krok viery.

Prajem všetkým nám nekonečnú túžbu po Bohu v každej chvíli a plné odovzdanie sa Mu vo všetkom. Pán pánov a Kráľ kráľov je tu i dnes aj pre Teba. Neváhaj, zavolaj na Neho a počúvaj. Buď pripravený a Tvoj život bude napredovať tým správnym smerom.

Lucia Lukáčová

Viem pripraviť cestu Pánovi?

Ján Krstiteľ je skutočne postavou adventu, niekým, kto ozaj očakával Mesiáša. Hoci pochádzal z bohatej rodiny, z tohto sociálneho prostredia sa stiahol. Odetý bol v ťavej srsti a živil sa kobyľkami a poľným medom. Vedel odložiť všetok komfort a hľadať spoločensť s Bohom, v tichosti. Boh sa zjavuje viac tým, ktorí sa Mu vedia odovzdať a načúvať Mu.

Advent je obdobím väčšej tichosti. Máš na to izbu vo svojom vnútri? Máš kreslo alebo aspoň kútik, kde možno v pokoji načúvať Bohu?

V niektorých obchodoch sú produkty vyššej kvality na vyšších regáloch. Na nižších sú lacnejšie. Človek by si myslel, že aj Božie dary sú vysoko. Realita je však opačná. Boh svoje dary prestiera tu dolu.

Keď sa ja umenšujem, skláňam, pokorujem, slúžim, som menej dôležitý, môj život sa stáva obohateným o Jeho dary. „ON MUSÍ

RÁŠŤ.“ Nejde tu o vonkajší príkaz. Musí – je vnútorná výzva. Je to Božia dobrá a dokonalá vôľa pre môj život, na ktorú moje srdce odpovedá „áno“ a cíti sa šťastné.

Ján Krstiteľ pripravoval cestu Pánovi do svojho vlastného srdca cez vyznanie: „On musí rásť a ja sa musím umenšovať.“ Uznal Božieho Baránka. Okrem toho pripravoval Kristovi cestu k druhým, aby Kristus mohol rásť v ich životoch.

Mnohí ľudia nevidia Krista práve pre kresťanov. Sme príliš veľkí, zakrývame Krista našim blížnym. Pripravovať cestu Pánovi znamená dať spoznať Ježiša. – Buď pokornejší, menej dôležitý, umenšuj sa, aby bol Ježiš viditeľný aj v tvojom živote. Nebuď prekážkou! Buď tým, kto pripravuje cestu; skutočným staviteľom cesty pre Pána. Je to niečo úžasné, ozajstná adventná radosť.

Modlime sa a vyznávajme celým svojím srdcom: **On musí rásť, ale ja sa musím umenšovať.**

Pane Ježišu, Ty si bol pokorný, vedel si slúžiť iným ľuďom, umenšoval si sa, až si dal svoj život za svet. Teraz Ty musíš rásť v mojom živote. Pretože Ťa tu potrebujem viac vidieť, potrebujem Ťa hľadať tu dolu a potrebujem, aby Ťa videli i moji blížni. Výpočuj, prosím, túto adventnú modlitbu. Amen.

Bence Vigh, ECM Maďarsko

Luboš Tagaj

51 rokov, ženatý, manželka Oľga a 3 deti: Ester, Timotej a Emma.

Odkiaľ pochádzate, z akej rodiny?

Pochádzam z veriacej kresťanskej rodiny, kde sa živá viera prejavovala horlivou službou všetkého druhu: od duchovných záležitostí v rodine, cez aktívnu účasť na bohoslužbách až po stavanie či udržiavanie zborového domu. Napr. spievali sme piesne (štýlom spieva celá rodina) dokonca aj počas jazdy autom.

Ako vás ovplyvnili vaši rodičia?

Otec i matka, sú – ale i starí rodičia boli – pre mňa skutočným vzorom. Ich vernosť prejavovaná stálosťou na bohoslužobných aktivitách zanechala svoje ovocie. Otcova nezastaviteľná horlivosť a energia neboli prekazené ani prenasledovaním či vyhrážkami komunistického režimu.

Čím ste chceli byť, keď ste boli malý?

Keď som mal len 2 – 3 roky, hovoril som, že chcem červenú elektrickú gitaru ako má „ujo Vlado“. Neskôr som si myslel, že by som mohol byť športovým redaktorom alebo trénerom. Vedel som naspamäť hokejové i futbalové zostavy mužstiev, bavilo ma vymýšľanie taktiky, organizoval som s mladými z našej ulice a zo zboru „olympijské hry“.

Výviedli ste niečo v škole alebo s kamarátmi?

Toto je otázka pre zvláštne vydanie Ohniska (bulvár), ale dobre, spomeniem niečo: Po hudobnom nácviku našej hudobnej skupiny LTD

sme sa niekedy chodili bicyklovať. Boli sme vtedy štyria chlapci: Peter, Ludo, ja a Dušan. No ale nie každý na svojom bicykli, ale všetci na jednom a v tej najväčšej premávke v meste. Bicykel to vydržal, bol ruský. No a v spomínanom poradí mien sme naň aj nasadali. Posledný roztláčal, prvý krútil pedálmi. Nedalo sa hoci-kedy zastaviť.

Ako dlho vykonávate duchovenskú prácu?

V duchovnej službe som na plný úväzok od roku 1992.

Ako ste prežili svoje povolanie do služby?

Vôbec som nechcel byť kazateľom. Ale v období roku 1980 bolo celosvetové prebudenie, ktoré zasiahlo aj Slovensko. Našiel som sa v tej vlne Ducha Svätého spolu s ďalšími mladými. Tí, ktorí nás viedli, ma povzbudzovali (aj nútili) hovoriť ďalej o tom, čo som prežil. Tak som postupne začal svedčiť, hlásať Slovo, viesť modlitby, slúžiť hudbou i spevom. Až som jedného dňa nevládal všetko robiť. Dal som výpoveď v práci a začal som žiť „len z viery“. O pár dní nezávisle na mojom rozhodnutí ECM hľadala misijného pracovníka, ktorý by založil nový zbor. Zbral som to ako Božiu odpoveď na moje vydanie sa Pánovi.

Čo je na tomto povolaní ťažké?

Ťažké (ale zároveň krásne) je to, že nestačí konať Božie dielo len z vlastných síl, ale nachádzať pritom ovocie, ktoré má večnú hodnotu, ktoré ocení Pán.

Niečo výnimočné, čo ste prežili s Bohom?

Je toho veľa, ale napr. začiatkom minulého roka som prežil takú posväcujúcu skúsenosť na bohoslužbách, nazval by som ju aj „krstom Božieho slova“. Nie je tu miesto na opis sprievodných znakov, ale výsledkom bolo, že sa Božie slovo stalo pre mňa veľmi živým a osobným; vnímal som Božiu zamilovanosť ku mne a mohu k Pánovi. Je to Boží oheň, ktorý páli nečisté veci a zároveň dáva silu konať Božie veci. Radikálne ma to oslobodilo, napr. od pozerania televízie. V tom roku som vykonal viac verejných či pouličných evanjelizácií než za niekoľ-

ko rokov predtým.

Spomeniete si na nejakú vtipnú príhodu z vašej kazateľskej praxe?

Keď som robil výzvu v zhromaždení, aby sa ľudia „vrátili k prvej láske“, niektorí nechceli, lebo si vraj nechcú zobráť prvú ženu (muža), s ktorou (s ktorým) sa už dávno rozišli. ☺

Čo sa vám páči v ECM?/Čo by ste rád zmenili?

Páči sa mi metodizmus ako prebudenecké hnutie, už menej jeho veľká tolerancia.

Máte obľúbenú knihu alebo kazateľa, ktorý vás vie povzbudiť v službe?

Kazateľov by som mohol menovať viacerých, ale Reinhard Bonnke, hoci patrí do staršej generácie, je pre mňa výnimočný svojou ohnivou túžbou priniesť zvesť spasenia hriešnikom Božou mocou.

Na aký biblický text rád kázate?

Nemôžem tu vymenovať polovicu Biblie, ale jeden z obľúbených textov je z Evanjelia Jána 1,11-12: „Prišiel do svojho vlastného, ale jeho vlastní ho neprijali! Ale všetci, ktorí ho prijali, im dal právo a moc stať sa deťmi Božími.“ Rád tiež kážem o viere z Epištoly Židom z 11. kapitoly.

Vaša obľúbená biblická postava?

Káľef.

Ako trávite voľný čas?

Prácou. ☺ No ale aj s manželkou a najmladšou dcérou.

Ktoré najzaujímavejšie miesto ste navštívili?

Asi juhokórejský Soul, kde som videl, ako jednoduchí ľudia horlivou vierou menia pohanskú krajinu na duchovne prosperujúcu zem.

Kam by ste chceli cestovať?

Na túto otázku by som mohol odpovedať piesňou Tisíc miest je krásnych viem... ☺

Obľúbené jedlo?

Polievka (kapustová, šošovicová, tekvicová, minestrone... s čerstvým chlebom a syrom alebo boršč). Na Slovensku uvarená vlastne hocijaká. A od mojej ženy úplne každá. Jeden brat z Ameriky pochválil jej lososovú polievku slovami, že je to „polívka Ducha Svätého“. ☺

Z čoho máte radosť? Čo vás v poslednom čase potešilo?

Teší ma, že povstáva nová generácia mladých, ktorá sa zasväcuje pre Božie kráľovstvo.

Čo by ste rád odkázali našim čitateľom?

Aby sme boli verní Bohu až do konca.

MILÉ DETI,

čakajú nás najkrajšie sviatky roka. Určite sa na ne tešíte. Aj ja. Prežite ich radostne, s láskou a Božím pokojom; s tými, ktorí vás ľúbia. A nezabudnite, že sú o **Božom Synovi**, ktorý vás nesmierne a stále miluje.

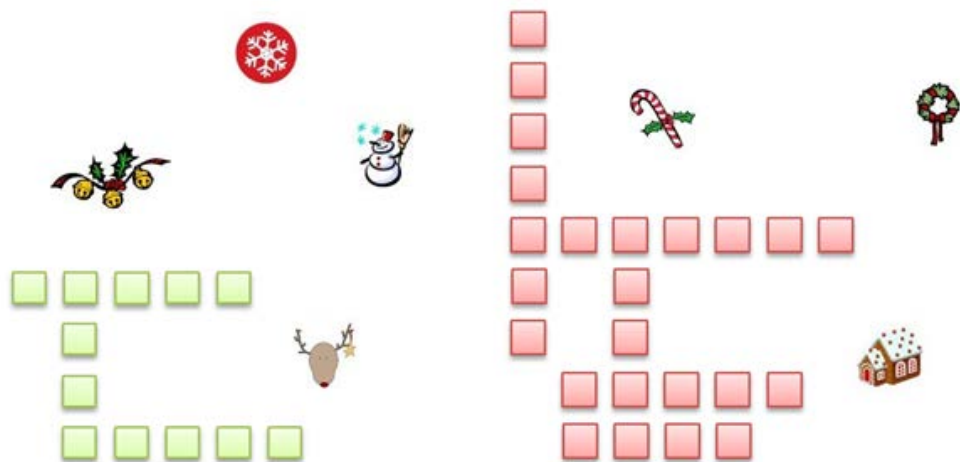
Vaša Henrieta

A teraz pripraviť sa... Začíname!

Mená osôb vpiš do tajničiek vodorovne a mená zvierat smerom nadol.

Mená osôb: anjel, Jozef, Mária, pastier, kráľ.

Mená zvierat: ovca, somár, sliepka.

Každá hviezdica ukrýva jedno písmenko a jedno číslo; skús správne zoradiť písmenká podľa čísel. Dozvieš sa, kto sa to vlastne narodil.

8 5 3 12 18 4 2 18 6 4 12 18 12 10 10 5 15 16 5
15 1 17 2 10 4 11 5 15 11 1 14 12 4 6 8
15 13 1 15 6 16 5 9 7 14 6 15 16 17 15 13 2 11

Súťažte o krásny pohľadnicový kalendár ŽIVOT 2017. Riešenie krížovky posielajte do 10. 1. 2017.

Autor: RINGO	autor Nany	1	pevnina obkolesená vodou	estónske mesto	Keď uvideli (tajnička).					
náhlivosť, súra										
nenárodné obilniny					Pomôcky: Molen karp Achan	plúž	hudobný štýl	kocka (lat.)	3	znižený tón a
cudzí predpona -skala-					náš rá- zovitý kraj nádor na sliznici					
vzduch (gréc.)				veľmi starý les albánske platidlo						
Pomôcky: kyta, lík alea, ľa polyp	Zoltán (dom.) opačná strana				žltý prášok kvetov atóm (čes.)					zlodej koristi z Jericha
odmotala						jap. lov- kyňa perál ruský režisér				
Prešovská univerzita			zvázok ľanu rieka v Pakistane				2 značka lyží	1		
Anna (dom.)				glazúra osembod. typograf. písmo						
kapor (rus.)					sudánsky kmeň mesto v Albánsku					
Pomôcky: lito, Arra aer, Nyo petit, Lin	popieral vokalizov. predložka nad					prevaluj švédsky vynálezca				podnikové riadiťstvo
dával peniaze za niečo						Národ. kult. pamiatka produkt včiel				
osobné zámeno			na iné miesto jeden (nem.)				st. plošná mera rival			
nieto					dedina (zastar.) Rhode Island				Slovenská republika	český ľudový súhlas
arabské mužské meno				4						
výkon- nostný stupeň v džude				49 rímsky		kryha (čes.)				

Blahoželáme...

K 70. narodeninám blahoželáme sestre **Oľge Mihokovej** z Trnavy. K Vaším narodeninám Vám prajeme veľa Božieho objatia, lásky a zdravia. Nech Vám Pán dáva radosť, nádej a ešte mnoho poženianých chvíľ s tými, ktorí sú Vám blízki.

Brat **Ing. Vlastislav Maláč, CSc.**, sa 22. 12. 2016 dožíva vzácneho jubilea: 95 rokov.

V našej cirkvi pracoval celý život ako ordinovaný diakon a laický kazateľ. V zbere Praha 2 slúžil sprevádzaním piesní na organe. Mnohí si tiež pamätáme, ako slúžil biblickými piesňami spolu so sestrou Blankou Borovičkovou. Milému bratovi Vlastíkovi blahoželáme a prajeme Božiu blízkosť, radosť a Boží pokoj.

Radujte sa s radujúcimi! (Rim 12,15)

Brat **Ivan Lukáč** 22. 11. 2016 úspešne zložil rigoróznú skúšku z teológie na pražskej Husitskej teologickej fakulte UK a získal doktorát teológie (ThDr.). Radujeme sa zo študijného úspechu brata Ivana a veríme, že mu bude na prospech v ďalšej službe pri šírení evanjelia.

Rozlúčili sme sa...

Pán Boh povolal do svojho nebeského domova 4. 11. 2016 sestru **Zuzanu Haškovú** zo Serede vo veku 84 rokov. Odišla v pokoji, s duchovnými piesňami v srdci aj na perách, a pripravená čakala na Pánovo zavolanie domov. Posledná rozlúčka sa konala 6. 11. 2016 na cintoríne v Seredi.

Pastorálka

Spievajte Hospodinovi novú pieseň a jeho chválospev od končín zeme. (Iz 42,10)

Stretnutie pracovníkov ECM a pozvaných hostí sa konalo 11. – 12. novembra 2016 v Starej Lesnej. Témou bol spev a bohoslužba, a to najmä z dôvodu prípravy celocirkevného spevníka. Spevníková komisia začala pracovať v januári 2016 a doteraz vybrala 100 piesní. Na pastorálke sme si vypočuli nielen prednášky k téme, ale mohli sme sa aj aktívne zapojiť do nácviku zborových piesní, ktorý viedli bratia Slávo Kráľ a Luboš Tagaj. Pripomenuli sme si, že metodisti sú spevaví ľudia. V niektorých zboroch v USA majú raz za čas veľký deň spevu, počas ktorého zaspievajú aj 25 piesní na jednom zhromaždení. Pieseň vie chytiť za srdce, a duchovná pieseň

má takú moc, že vyháňa diabla! Máme si spoločne spievať žalmy, hymny a duchovné piesne (Ef 5,19); máme si spievať aj sami, ako často spieva aj žalmista (Dobroreč duša moja...), a spievať si máme aj navzájom. Najviac spievaná pieseň Amazing grace (Tak vzácna milosť) má 244 rokov. Zložil ju John Newton v roku 1772.

Niektorí pracovníci po skončení pastorálky ešte zamierili do Dolného Kubína, kde sa konala evanjelizačná bohoslužba. Božím slovom slúžil brat superintendent Pavel Procházka a vyzval k posvätenému životu. Domov sme sa vrátili trochu unavení, ale radostní a vďační, že sme mohli stretnúť nových ľudí. Našou túžbou

je, aby Božie slovo vykonalo, na čo bolo zoslané: nech mení ľudské životy!

mb

OHNSKO

Vydáva: Evanjelická cirkev metodistická
Panenská 10, 811 03 Bratislava
Tel./fax: 02/5441 4468
Email: ustredie@umc.sk
www.umc.sk – tu sa nachádza Ohnsko
v elektronickej podobe.

ISSN 1339-2956
Mesačník Ohnsko vychádza desaťkrát v roku.
Náklady na jedno číslo sú 0,90 eur + poštovné.
Prispieť môžete na č. ú.: 6611690036/1111,
VS: 9172 alebo poštovou poukážkou.
Ďakujeme.

Redakčná rada:
Milena BELKOVÁ
Lenka PROCHÁZKOVÁ
Luboš TAGAJ
Spolupracovníčka: Mariana KUŠIAKOVÁ